

I.

Der havde i otte Døgn raset et Herrens Vejr over Egnen. Paa vildt forrevne, sortebtaa Skyvinger var Stormen kommen jagende fra Øst og havde gennempisket Fjorden, saa store Skumflager var kastet højt op paa Markerne. Her havde den mange Steder fuldstændigt oprevet Bondens Vintersæd, nedtraadt Rør og Siv i Moserne, afsvedet Engene og tilstoppet Grøfterne med Jord og Sand, saa Vandet, der ikke kunde finde Afløb, bredte sig ud over Agre og Veje. Overalt saas styrtede Træer, knækkede Telegrafstænger, splittede Sædstakke og døde Fugle, som Orkanen havde slaaet mod Jorden og dræbt paa Stedet.

Inde i den lille Landsby Vejlby, der laa ganske ubeskyttet paa Toppen af en høj Banke, var en gammel Ladelænge en Nat blæst over Ende med et saadant Brag, at Folk overalt i Byen var sprunget op af deres Senge og i det blotte Linned styrtet